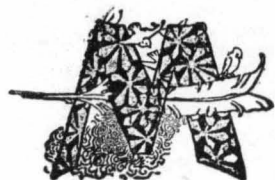

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΚΖ'.

ΙΛΗΣΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο για τη θριαμβευτική ήττοδοξη που οργανώθηκε προς τιμήν του Ρισελιέ στο Μπορντώ, δι' αν έφτασε εκεί για ν' αναλάβει τη διοίκηση της πόλεως.

Τό ίδιο βράδυ της αφίξεως παρέθεσε ένα μεγαλοπρεπέστατο γεύμα σε τετρακόσια πρόσωπα και από την ημέρα εκείνη, ή εορτές, ή δεξιώσεις και οι χοροί διαδεχόντουσαν ό ένας μετά τον άλλον.

Τόν άλλο, Συγχρόνως, τά καθήκοντά του ός κυβερνήτου της πόλεως, τόν άπασχολούσαν τόσο, όστε δεν έπληρτε καθόλου στο Μπορντώ. Έκτός αυτών όμως, τόν άπασχολούσε κι' ό έρωσ. "Αν και ήταν παιά εξήντα δυό χρόνων, ή φήμη του ός γυναικοκατακτητή τόν έκανε νά παιζειν στα μάτια τών επαρχιωτών του Μπορντώ μία γοητεία έντελώς καινούργια.

Ο Ρισελιέ, βλέποντας τις γυναίκες να τόν περιβάλλουν με τόσο θαυμασμό, δεν άργησε νά ξαναρχίση τή ίδια... Άλλοίμονο όμως... Ο ώραιος εύπατρίδης του παρελθόντος ήταν παιά ένας γέρος που τή ίσχυά χρεία του έτρεφαν, όσάκις τά άλλωνε για ν' άγκαλιάσει μία γυναίκα.

Στην άρχή όστόσο δειχόνταν κάπως διακριτικός και δεν σκετιζόταν παρά με άριστοκρατίδες και σιξήγους άστών. Μά ό Ρισελιέ ήταν άχαλιναγώγητος παιά στα πάθη του και, έπειτ' από λίγον καιρό, άρχισε νά δέχεται στο μέγαρό του και γυναίκες του δρόμου. Αυτό όμως δεν άργησε νά γίνη γνωστό σ' όλη την πόλι και νά καταστρέψη τή φήμη του. Από τότε, καμμιά καθώς πρέπει γυναίκα δεν τόν ξαναπλησίασε, όλωι δέ οι κάτοικοι του Μπορντώ ήταν δυσαρεστημένοι έναντίον του. Τή δυσαρέσκεια αυτή μεγάλωσε ακόμα περισσότερο μία προσβλητική φράση της πόλεως.

Κάποτε μία έπιτροπή πολιτών παρουσιάστηκε μπροστά του και τόν παρακάλεσε νά περιορίσει μερικώς γυναίκες έλαφρών ήθών σε ειδικά οικήματα. Τότε ό Ρισελιέ, γελώντας σαρκαστικά, τούς απάντησε: "Όλες ή γυναίκες του Μπορντώ είναι τό ίδιο κι' αξίζουν μία τέτοια τιμωρία... Φτάνει λοιπόν νά κλείσουμε τις πυλές της πόλεως για νά τις περιορίσουμε..."

Μία Κυριακή, ό στρατάρχης μας, ό όποιος λόγω του αξιώματός του, παρακολουθούσε τή θεία λειτουργία, είδε στην εκκλησία μία νεαρή γυναίκα, ή όποια του άρεσε έξαιρετικά. Ζήτησε άμέσως πληροφορίες γι' αυτή κι' έμαθε πώς ήταν χήρα και άνηψιά του επισκόπου της πόλεως, μαζί με τόν όποιο κατοικούσε, έντελώς άποτραβηγμένη απ' τόν κόσμο, στο μοναστήρι τών Καπουκίνων.

Τήν άλλη μέρα κιόλας ό Ρισελιέ έκανε μία έπίσκεψη στον έπίσκοπο, ό όποιος τόν δέχτηκε με μεγάλη ευγένεια, αλλά συγχρόνως, μαντεύοντας τό σκοπό του, του έδωσε νά καταλάβη ότι θά επιψύχουσε νά μην επαναληφθή ή έπίσκεψις αυτή. Τότε ό ήρωσ μας, γυρίζοντας στο μέγαρό του, κάθησε κι' έγγραψε σημειώνει του συμπόνια για τό κατάντημά της, ό φόβος μήπως τή πληγώσει άν τής έδειχνη άποστορική καί οίκτο, όλ' αυτά συνετέλεσαν όστε ό Τζέφφρυ νά μείνη μόνη ώρα μαζί με τήν Τζέσου. Και ή μόνη ώρα έγινε μία νύχτα δολοφονική, μία νύχτα που έκανε τόν Τζέφφρυ νά καταλάβη και νά αισθανθή όλον τόν πόνο και όλη τήν πληξη που τού προκαλούσε ή παιδική του φίλη...

Τώρα γύριζε στο σπίτι του, στο τζάκι του. Δεν ήταν τόσο ήρεμος, όσο χτές. Νοσταλγούσε κιόλας τή νύχτα που είχε περάσει. Η γυναίκα αυτή είχε πάντα τήν παλιά της γοητεία. Δεν είχε τίποτε τό πρόστυχο. Η βαθεία λύπη που είχε ριζώσει στην ψυχή και στην έκφρασί της, έδινε κάποιο άγνωστο θέληγτρο στην έρωτική της προσποίηση. Και ό Τζέφφρυ δεν ήταν τώρα ήσυχος και ήρεμος, όσο ήταν χτές.

Και φοβόταν πώς τό βράδυ θά ξαναπήγαινε στής Τζέσου. Και φοβόταν ακόμα πώς θά ξαναπήγαινε κι' αθρία. Και είχε τή φοβική έντύπωση του άνθρώπου που βυθίζεται στη λάσπη, που τόν καταβίνει ό βοθροκος.

Κι' όμως έβλεπε, καταλάβαινε καλά πώς ό πιο βαθύς, ό πιο διαρκής έρωτας είναι εκείνος που άλλοτε, στα παιδικά του χρόνια, δεν είχε τολμήσει νά εκδηλωθή... Ο έρωτάς του εκείνος, ό άγνός κι' άθώος, είχε βουκολιαώσει τώρα και τόν παρέσυρε στο χαμό, στην καταστροφή...

Ο έρωτάς του εκείνος, ό άγνός κι' άθώος, είχε βουκολιαώσει τώρα και τόν παρέσυρε στο χαμό, στην καταστροφή...

μιά από τις περιφωμίες εκείνης έρωτικής του έπιστολής, που άναστάσιων τώσεσ καρδιές γυναικών. Για νά τή στείλη όμως στην άνηψιά του επισκόπου, άναγκάστηκε νά καταφύγη σ' ένα τέχνασμα, πονηρότατο πράγματι.

Κάλισε έναν απ' τούς ύπηρέτες του και τού ανέθεσε νά παίξη έναν πολύ περιεργό ρόλο. Τού ειπε δηλαδή νά προσποιηθή πώς ήταν άλλοτε ύπηρέτης της χήρας, ό όποιος, φεύγοντας απ' τό σπίτι της, της είχε κλέψει διάφορα πράγματα, κι' ό όποιος, μεταποιημένος τώρα, ήθελε νά τής τά έπιστρέψη. Πράγματι, ό ύπηρέτης, κάνοντας τόν συντετριμμένο, παρουσιάστηκε σ' ένα μοναχό της μονής που έβρινε ή χήρα, και προσποιούμενος ότι έξομολογείται, τού ειπε ότι είχε κλέψει διάφορα άντικείμενα από τή χήρα, τά όποια είχε φέρει για νά τής τά έπιστρέψη.

Ο μοναχός, κατασυγκινημένος απ' αυτή τήν έξομολόγησι, τού έποσέθηκε ότι θά έπέστρεφε στη χήρα τά πράγματά της κι' ότι θά έπετούγγανε τή συγνώμη της. Πράγματι δέ, μόλις έφυγε ό ύπηρέτης, ό μοναχός, παίρνοντας τόν μύθο με τά δήθεν κλεμμένα πράγματα, διευθύνθηκε στο διαμέρισμα της χήρας και τής ειπε τί συνέβαινε.

Έκεινη σάστισε στην άρχη, γιατί δεν της είχαν κλέψει ποτέ τίποτα. Ωστόσο, ειπε στον μοναχό ότι θά κύτταζε προσεκτικώτερα, γιατί δεν θυμόταν καλά και, όταν εκείνος έφυγε, γεμάτη περίεργεια, άνοιξε τό μύθο. Τότε, μέσα σ' ένα σωρό από δαντέλλες και κορδέλλες, άνακάλυψε τήν έπιστολή του Ρισελιέ, τήν όποια διάβασε μ' έξαιρετική συγκίνηση.

Δεν ειπε τίποτε ούτε στο θείο της, ούτε και σε κανέναν άλλο κι' από τή στιγμή εκείνη βυθίστηκε σε φλογερές όνειροπολήσεις. Όταν δέ τήν έκοιμήν Κυριακή είδε πάλι τόν στρατάρχη στην εκκλησία, με δυσκολία κατόρθωσε νά κρύψη τήν ταραχή της. Ο Ρισελιέ όμως, έμπειρος καθώς ήταν, κατάλαβε ότι ή καρδιά της χτυπούσε γι' αυτόν κι' άποφάσισε νά έπισπεύση τά πράγματα. Παρακάλεσε τότε μία παλιά φίλη του, ή όποια ήταν συγχρόνως και φίλη της χήρας, νά τήν προσκαλέση στο σπίτι της, σε μία ώρα που θά βρισκόταν κι' ό ίδιος εκεί.

Έτσι, τήν άλλη μέρα, ή χήρα, πηγαίνοντας νά έπισπευθή τή φίλη της, κατόπι προσκλήσεώς της, βρέθηκε έξαφνα άπέναντι του Ρισελιέ.

"Η κοινή φίλη τούς άφησε άμέσως μόνους και τότε ό στρατάρχης, γονατίζοντας μπροστά στην καταταραχημένη χήρα, άρχισε νά τή διαβεβαίωνη ότι ό σκοπός του ήταν άγνός και άθώος, ός τή στιγμή που εκείνη έγκαταλείφθηκε στην άγκαλιά του...

Έπειτα από λίγες μέρες, ή νεαρή χήρα έξαφρανίστοταν απ' τό Μπορντώ... Ο Ρισελιέ τήν είχε άπαγάγει σε μία ύπερχη βίλλα που είχε στο δουκάτο του τού Φροντάκ...

Εκεί διασκέδασε λιγοτέρα από ένα μήνα μαζί της, μά έπειτα άρχισε νά τήν άπατά, όσόντου στο τέλος τήν έγκατέλειψε έντελώς.

Τότε ή φτωχή χήρα ξαναγύρισε στο μοναστήρι της, όπου πέθανε έπειτα από λίγον καιρό από τύφειο και συντριβή.

"Όλο τό Μπορντώ μιλούσε και σχολίαζε τά έρωτικά όργανα του κυβερνήτου του. Έκεινο όμως που προκαλούσε πραγματική φρόνη σε όλους τούς κατοίκους της πόλεως, ήταν τό περίφημο έρωτικό δειπνα του.

Στά δείπνα αυτά ό Ρισελιέ συνήθιζε νά προσκαλή εικοσιεννήα γυναίκες, όλες ώρες και νέες, άνάμεσα στίς όποιες ό μόνος άντρας ήταν εκείνος.

"Ένα βράδυ μάλιστα είχε τήν ιδιοτροπία νά προσκαλέση εικοσιεννήα γυναίκες που ήσαν όλες φίλες του, χωρίς όμως νά τό ξέρουν αυτό ή μία για τήν άλλη.

"Έξαφνα όμως ό Ρισελιέ τούς τό άποκάλυψε. Τό τί έγινε τότε δεν περιγράφεται. Όλες εκείνες ή γυναίκες ρίχτηκαν σάν μανιασμένες ή μία έναντίον της άλλης και άρχισαν νά δέρονται και νά ξεμαλλιάζονται.

Ο Ρισελιέ παρακολουθούσε στην άρχή χαμογελώντας μ' απάθεια τό διασκεδαστικό αυτό θέαμα. Μά, όταν τά πράγματα άρχισαν νά παίρνουν δυσάρεστη τροπή, προσκάλεσε τούς ύπηρέτες του, οι όποιοι με δυσκολία κατόρθωσαν ν' άποκαταστήσουν τήν τάξη. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.